

Pozadine za tvoje najljepše uspomene.

ZAGREB NA DLANU

Ožujak 2024.

DOBRO DOŠLA

Danas je Dan žena i željela sam ga obilježiti na neki poseban način. Razgovarala sam s tri žene i ovdje su naši razgovori, njihova razmišljanja, ideje i iskustva. Kada sam pričala s njima, mogla sam se poistovjetiti s nekim njihovim iskustvima, osjećala sam se viđeno i pronašla sam male dijelove svoje priče u njihovim pričama. Voljela bih da te ovi razgovori podsjetе da si mi žene međusobno budemo podrška, da nalazimo načine za slaviti uspjehe i pomoći u teškim trenutcima jedna drugoj. Nekad, uz sve različitosti, je lako zaboraviti koliko smo slične i vrijednost koja postoji u dijeljenju iskustava, misli, problema.

Koliko se neki tereti smanje i ispušćim ih verbaliziraš s nekim koga voliš i kome vjeruješ.

Želim ti da proslaviš ovaj Dan žena onako kako ti želiš i da se sjetiš koliko si posebna. Za muškarce koji ovo čitate, želim vam da proslavite drage žene u svom životu.

A svima nam želim lijep mjesec, pun druženja i uspomena, možda šetnica po Sljemenu (imaš jednu ideju u nastavku) i više vremena vani sad kad je drveće procvjetalo i kad je vani lijepo. Možda sam pogledala sve epizode Love is blind koje su izašle, ali imam i lijepe planove za ovaj mjesec tako da - ključ je u balansu hehe.

Hvala [@martina.dzord](#) što uvijek uspiješ da lijepo ispadnem, baš si dobra u svom poslu :)

*Želim ti divan mjesec i
hvala ti što si tu <3
Annie*

SRETAN TI DAN ŽENA

Donosim ti razgovore s tri prekrasne žene koje mene inspiriraju i čije objave uvijek volim vidjeti na svom feedu. Hvala Martini, Sandri i Mihaeli na inspirirajućem razgovoru, bilo je baš baš lijepo pričati s vama.

ŠETNICA KRALJIČIN ZDENAC

Šetnica čak i za one koji ne šetaju često.

KAKO JE BILO NA BUVLJAKU

Nekoliko riječi inspiracije da se idući put odlučiš za odlazak na buvljak i zašto ja volim kupovati second hand stvari.

AUGUSTO KAFIĆ

Teško mene natjerati u novi lijepi kafić.

MJESEC PRED NAMA

Gdje ćemo ići i što ćemo raditi u ožujku?

Tijekom ovog mjeseca imala sam priliku pričati s tri prekrasne žene. Donosim ti naše razgovore u nadi da ćeš se prepoznatima u njima, da ćeš među njihovim riječima naći nešto što će te inspirirati, s čim ćeš se moći povezati ili što će te podsjetiti na to koliko različite priče imamo, a koliko toga zajedničkog svejedno dijelimo.

Želim te podsjetiti koliko si posebna i koliko snažnije i podržano se možeš osjećati kad podijeliš svoje pobjede, brige, izazove sa ženama koje voliš i kojima vjeruješ. Nadam se da ćemo nastaviti nalaziti načine da se međusobno podržavamo, podupiramo i inspiriramo, kao što su žene prije nas radile stoljećima. Želim ti sretan Dan žena.

Martina fotografira vjenčanja i editorijale za portale. Za većinu prekrasnih fotografija Zagreba iz ovog newslettera zaslužna je upravo ona. Obožavam vidjeti Zagreb iz njene leće i njene perspektive, a volim vidjeti i slike sebe iz njenog objektiva jer ispadnem dobro čak i kad mislim da neću. Martinina ljubav je street fotografija. Kad odeš na njen Instagram, pripremi se da ćeš se zaljubiti u njene kućne ljubimce. Martinine fotografije možeš vidjeti na profilu [@martina.dzord](https://www.instagram.com/martina.dzord).

MARTINA MOVRIĆ

Najdraže mjesto u Zagrebu? Može biti restoran, kafić, a može biti samo neko mjesto gdje voliš ići?

Mjesto ovako kao neki kafić ili restoran baš i nemam. Na sastanke sa svojim mladencima volim ići u Cogito Urania, ali nekad mi tamo vibe ne odgovara jer zna biti malo krcato. Najdraži kvart mi je onaj u kojem živim, a to je Folnegovićevo naselje te pseći park u koji idem sa svojim psom. Volim šetati i po nasipu, koliko god klišej to bilo. Prije nisam zapravo bila nešto veliki fan nasipa jer mi je djelovao dosadno, no u zadnje vrijeme mi je nekako terapijski. Volim tamo ići šetati sama sa sobom i slušati glazbu.

Kako to da voliš toliko svoj kvart? Što ti se sviđa u vezi Folke?

Kad smo dečko i ja počeli biti zajedno, bila je zima 2019. godine i tad sam još živjela u Novskoj. Budući da mi je uvijek fascinantna prelazak sa zime na proljeće i da taj proces doživljavam baš kao neko buđenje, sjećam se da mi je bilo magično doživjeti proljeće na nekom novom mjestu, a to je bila Folka. Skroz mi je neki drugačiji osjećaj u zraku, neke nove prilike i baš zato volim proljeće.

Konkretno, tik nakon lockdowna 2020., kad sam došla u Folku nakon mjesec i pol izbjivanja, ponijela sam i bicikl u Zagreb te se tada u potpunosti zaljubila u Folku, u zelenilo, u njenu mirnoću, što mi je bilo toliko prekrasno. Kad se kvart budi u proljeće je bio zapravo moment kad sam se i zaljubila u njega.

Savjet koji bi dala mlađoj sebi? Možda ona mlađa ti za koju najviše misliš da treba tvoj neki savjet.

Dala bih savjet mlađoj sebi, tj. sebi na kraju srednje škole i početkom faksa, a išao bi nekako ovako: "slušaj samo sebe, ne slušaj nikog drugog, jer ti znaš najbolje sama za sebe, koje stvari želiš i koje stvari bi voljela raditi".

Na kraju se sve nekako posložilo. Da na kraju nisam poslušala sebe u nekim odnosima i situacijama, mislim da ne bih danas bila to što jesam - fotografkinja, freelancer, putujem svugdje, radim posao koju obožavam...

Da samo slušam sebe, da ne forsiram neke odnose koji nemaju smisla, da ću na svojoj koži vidjeti neke stvari, odlučiti i vidjeti što je dobro za mene.

Što najviše voliš u vezi svog posla?

Volim to što mogu krojiti sama svoje slobodno vrijeme. Volim fleksibilnost i što zapravo nemam konkretno radno vrijeme. Ima toliko dobrih stvari kod ovog posla - upoznavanje novih ljudi, networking s kolegama na kojim sam toliko zahvalna što nesebično dijele znanje sa mnom i s ostalima. Volim tu kreativnost.

Volim i sjesti za laptop te prionuti na posao koji trebam raditi. Ako znam da me čeka pet sati posla, znam da sad sjedim za laptopom i uživam u tome. Volim to što mogu povezati hobi i posao. Meni je fotografija posao, ali isto tako mi je i hobi. Obožavam uzeti fotić, šetati gradom, fotkati uličnu fotografiju, što je moja i number one ljubav. I stvarno se ne bih htjela ničim drugim baviti.

Čini li ti se da kad pretvoriš u posao nešto što je prije bio hobi, da gubi malo na magiji?

Definitivno. Baš sam to htjela spomenuti jer često znam reći upravo taj izraz da se izgubi magija. Kad mi fotografija nije bila posao, živjela sam za to da uzmem fotić u ruke, idem u dvorište, idem kod bake, idem na more, nosim ga cijelo vrijeme sa sobom i to se negdje s vremenom malo izgubilo.

Često ne nalazim slobodnog vremena, možda da se bolje organiziram bih našla vremena, ali... Kroz dan radim nešto u stanu, sa psom, s mačkom, čistim, obavljam druge stvari koje trebam obavljati, odem na snimanja, na sastanke pa si ne posložim vrijeme u danu da i za taj dio fotografije koji volim. Željela bih uzeti fotić, slušalice u uši, šetati bez cilja i fotkati po gradu, bar jednom tjedno 3-4 sata da si poklonim.

Ono kako si rekla, izgubi se magija u jednom trenu i moraš ju ponovo naći. Ja ju još nisam našla, ali imam nade da će mi se vratiti jer bih htjela to nastaviti raditi baš zato što se sjećam kako sam se osjećala prije, dok sam tako bilježila život oko sebe. Ponekad mi je teško odvojiti posao i hobi jer misliš da sve sad treba biti posao, ali ne treba.

Koja je mala stvar koja te puni energijom kad si umorna ili demotivirana?

Volim čitati knjige. Imam Kindle koji obožavam i često nosim u torbi.

Volim jako gledati YouTube videe drugih fotografa, to me baš smiruje, katkad re-watcham YouTube kanale koje sam gledala u nekim prošlim periodima života, a pogotovo YouTube videe drugih uličnih fotografa.

Rekla bih za sebe da sam, kako se kaže na engleskom, homebody. Volim biti doma i to mi puni energiju. Baš sam neki dan komentirala s dečkom da je meni dan ispunjen kad sam cijeli dan kod kuće. Kad dečko i ja u dnevnom boravku gledamo Potjeru, kad sam doma sa svojom mačkom, sa svojim psom, s dečkom, s knjigom.

Koje promjene oko tebe u svijetu te veseli vidjeti otkad si bila dijete dosad?

Vidim promjene i na sebi i na ljudima oko sebe. Čini mi se da u zadnje vrijeme svi usporavaju malo sa svojim životima, bar oko mene i to mi se jako sviđa. Sviđa mi se što se nekako odmičemo od te hustle kulture, što svi uzimaju malo više vremena za sebe i što se to i cijeni. I također, što sam u zadnje vrijeme primijetila, puno se razgovara o mentalnom zdravlju, bar u mojem nekom širem društvu.

Dosta prijatelja i poznanika ide na psihoterapiju i super mi je vidjeti da pričaju o tome. Drago mi je što nema nikakvog srama, pogotovo među muškima jer znam da je to njima prije bila neka tabu tema, a sad mi je drago vidjeti frendove kako otvoreno pričaju o tome. Mislim da svatko treba, ako osjeti potrebu, krenuti na psihoterapiju.

Od promjena na sebi vidim da usporavam s nekim stvarima. Prije sam znala biti dosta eksplozivne naravi. Jako bih se lako naživcirala oko nekih stvari, a danas pokušavam to što manje raditi. I tako isto i moj dečko. Zajedno radimo na sebi i na tim nekim stvarima jer s takvim reakcijama prvenstveno štetimo sebi, a onda i drugima oko sebe. Tako da mi je drago vidjeti da radimo na tome.

I čak i ljudi koji nisu skloni tome da usporavaju, sada razumiju da je to ipak potrebno. Moj tata je čisti primjer. Radoholičar je koji je, otkad sam ja bila mala, radio od pet ujutro do deset navečer, bio na terenima, vozio s jednog kraja države na drugi, a čak si i on sada uzima vremena za odmor. I to mi je jako drago vidjeti, jer - pregorjet ćemo svi.

Moraš se rekuiperirati, doći sebi i jednostavno stati nekad. Želim sama sebi osvijestiti da je u redu ako tri sata ležim na kauču. Ne mora mi visiti nad glavom nešto što nisam napravila. Napraviti ću, ako ne sad, onda za tri sata.

Kada je nekome teško usporiti, misliš li da je to više do osobnosti te osobe ili misliš da je to od očekivanja koji drugi stavljaju na nju?

Mislim da je do očekivanja definitivno. Više je nametnuto nesvjesno od strane drugih. Netko ti prepričava: "Imao sam dvadeset i jedno snimanje ovaj mjesec" i ti misliš da nisi ništa radio ako nisi imao toliko snimanja, a zapravo se ne trebamo mjeriti po tome.

Kako misliš da možemo ići prema više jednakosti između žena i muškarca u svakom životu?

Evo, iskreno, ovo mi je baš teško pitanje jer ne znam što bih točno rekla. To me baš jako mori u posljednje vrijeme i jako me smeta nepravda oko toga. Svakog dana u vijestima čitaš o ubijenim, pretučenim ženama, dotakneš se i nesrazmjera u plaćama za iste poslove, čitaš o odnosima među muškarcima i ženama. Nedavno sam fotografirala Ivanu Keki, saborsku zastupnicu pa sam komentirala kako nikad nećemo u novinskim člancima vidjeti kako se neki saborski zastupnik odjenueo ili što je taj dan imao na sebi dok će, primjerice žena obući tenisice pa će se pisati da se "tako ne dolazi u Sabor", a to je samo jedan od najbanalnijih primjera. Pitanje je na kome je odgovornost da se te stvari promijene? Malo na nama ženama, a malo i na muškarcima. Na nama je jer mi moramo pričati o stvarima koje nam se događaju, ne smije nas biti sram. Često se uhvatim da me je sram prepričati neke stvari koje su mi se dogodile ili s kojima sam se kao žena susrela. Imaš pretpostavku o tome kako će netko drugi reagirati na to, kako će na to gledati, reći će "trebala si ovo, trebala si ono". Bitno je da razgovaramo o tome, da se ne stavlja neki tabu na to i da osvijestimo druge ljude o svojim problemima.

Teško je jer muškarci možda nikad neće moći razumjeti to. Vjerojatno nikad neće razmišljati o tome kako će po mraku prošetati od tramvajske stanice do stana, možda im neće pasti na pamet sve grozne stvari koje ženama padaju na pamet - hoće li me netko zaskočiti, hoće li me netko opljačkati, moram li proći baš ovim mračnim puteljkom?

Neki najkraća verzija ovog odgovora bi bila da razgovorom, osvještavanjem drugih ljudi, pričanjem o problemima s kojima se susrećemo, razgovor o tome u javnom diskursu, u medijima te umetanjem vrijednosti u mlađe generacije možemo ići u nekom smjeru jednakosti između žena i muškaraca.

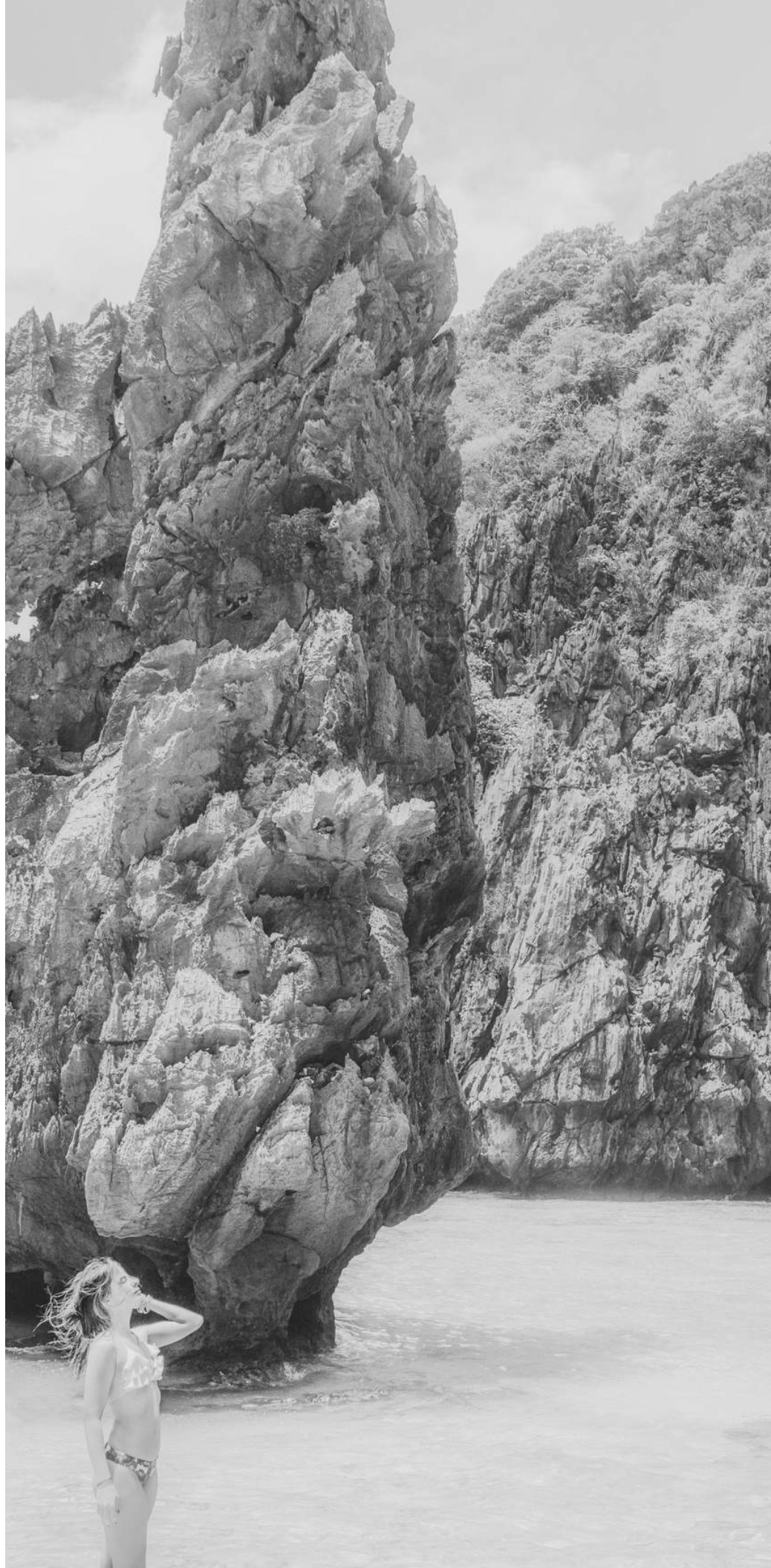
“

Vidim promjene i na sebi i na ljudima oko sebe. Čini mi se da u zadnje vrijeme svi usporavaju malo sa svojim životima, bar oko mene i to mi se jako sviđa. Sviđa mi se što se nekako odmičemo od te hustle kulture, što svi uzimaju malo više vremena za sebe i što se to i cijeni.

”

Sandra je lice svog profila [@take.you.to](#). Ako ju pratiš, znaš koliko je iskrena i zabavna. U pravom životu jednako je opuštena i direktna kao i na svojim storyjima. Volim pratiti njena putovanja, objave su joj pune korisnih i praktičnih savjeta i imam dojam da svaki vikend iskoristi nekako lijepo - ako ti treba inspiracija po tom pitanju ona je osoba za tebe.

SANDRA PETRAČ

Naletjela sam na jedan post gdje si pričala o svom putovanju u Rim s mamom?

Išla sam na putovanje s mamom u Rimom, htjela sam joj pokazati Rim jer je to moj najdraži europski grad. Također, prošlogodišnja novogodišnja odluka mi je bila da želim svake godine otići negdje s mamom. Sad kad imamo mogućnost, želim joj pokazati - ako ne svijet, barem Europu.

Neke od najdražih uspomena su mi bile kad je ona sletjela u Rim i vidjela Koloseum, Vatikan, uspjela je vidjeti papu. Nas dvije hodamo po gradu i ja joj pričam zašto mi se toliko sviđa taj Rim. Pijemo zajedno Aperol, jedemo tiramisu... taj njihov dolce vita moment gdje sjediš, piješ i gledaš lokalce. Vozili smo bicikle, mene je recimo bilo strah voziti bicikl po gužvi i velikom gradu, a ona je sjela bez problema. Probala je po prvi put Cacio e pepe, to joj se jako svidjelo. To joj je bio drugi let avionom u životu, bilo je držanje za ruku i moliš Oče naš, što ćeš s mamama ali eto sve je dobro prošlo.

Što je jako fascinantno na tom putovanju u Rim, došli su njen tadašnji partner i moj muž za nama i moja mama se zaručila tamo! To je bio takav šok, to neću nikad zaboraviti, oni su jako puno godina bili u vezi. On je iskoristio priliku - Italija, romantika - bili smo na jednoj večeri, on je izvadio taj prsten, Mario i ja smo skoro pali sa stolca. Gledala sam samo hoću li se onesvijestiti i tko će se prvi onesvijestiti za tim stolom. Mama je pristala, rekla je "da", bilo je vjenčanje tu godinu za Božić - tako da eto od Rima do zimskog vjenčanja.

Što bi savjetovala nekome tko želi odvesti svoju mamu na putovanje?

Je li ta mama prije putovala? Ako nije, razgovarati s njom i upozoriti ju što ju očekuje na tom putovanju. Moju mamu je šokiralo koliko puno ljudi je bilo u Rimu. Nije mogla doći sebi kolika je gužva i koliko puno ljudi ima.

Krenuti s nekim bližim europskim destinacijama, da ne odeš odmah na Tajland ili Bali. Nemojte prenatrpiti raspored - ja kad putujem, ja baš idem jako - volim što više vidjeti i doživjeti. Dok moja mama ima pedeset i nešto godina i želi sjesti, popiti kavu, čitati knjigu na nekom trgu i slično.

Pripaziti što ta osoba voli jesti - ima ljudi koji žele jesti samo "hrvatsku" hranu - biti svjesni da te hrane koju ti jedeš doma možda neće biti tamo. Pripremiti na ono što ih očekuje i smanjiti raspored i tempo da bude njima i nama ugodno.

Vidjela sam da si spomenula da ti je Italija jedna od najdražih država za putovanja. Koje su ti najdraže destinacije u Italiji?

Mislim da smo mi jako sretni što nam je Italija toliko blizu. U Italiji ima toliko toga za vidjeti - od planina, mora, ljudi, hrane, arhitekture, povijesti, jezera, gradova... Stvarno divno. Meni je naravno Rim broj jedan. Ja sam praktički cijelu Italiju prošla i Rim nam je ostao među zadnjim mjestima za proći u Italiji. Bila je Ryanair karta za 9 eura, tada smo morali brzo odlučiti gdje ćemo na godišnji i kad smo došli, bilo je to je to, ovo je moj grad i vraćam mu se barem jednom godišnje.

Osim Rima, jako me oduševila Apulija. Polignano a mare na onoj hridi - kao da si u filmu iz 80ih. Neobično je vidjeti jadransko more, uopće mu ne vidiš kraj dok su kod nas uvijek neki otočići. I tamo Alberobello, male bijele kućice koje izgledaju kao da štrumfovi tamo žive. Amalfi obala, Ravello, Positano - kažu da je Instagram grad ali meni nije - te njihove šarene kućice u hridi... Nevjerojatno predivno.

Firenza mi je najljepša zbog muzeja i te neke arhitekture i također Dolomiti. Dolomiti su jedna od najljepše prirode koje sam ja vidjela u životu. Nadam se da ću se u budućnosti riješiti tog straha od visine i proći te neke vrhove. Jezera Lago di Braies, Lago di Dobbiaco, baš bajkovito.

Pokušavam se sjetiti nečega što mi nije sjelo u Italiji... Meni recimo Napulj nije sjeo. Iako neki kažu da je Napulj ono kakva bi Italija trebala biti, ja se s tim ne slažem, svaki dio Italije je onakav kakav bi trebao biti. Milano mi je više kao neki biznis grad nego kao neka arhitektura, povijest, priroda.

Koja kratka putovanja od 2-3 dana u regiji bismo trebali dodati na svoju wishlistu? Meni je predobro kod tvog profila koliko puno detaljnih informacija daješ u svojim postovima. Baš jako cijenim tvoje postove i koliko su detaljni, možeš se osloniti na njih u potpunosti. Znam da kad objaviš QA da ljudi to jako cijene.

Ja svaki put mislim, Bože je li to netko čita, je li to netko gleda? Ali svaki put kad radim QA, dođe i kritika, ali baš budem izvan sebe koliko dođe pozitivnih poruka. "Hvala ti što ovo radiš, bili smo tu i tu". Ljudi mi se slikaju na mjestima gdje su bili a da sam im ja preporučila. Preporučila sam mjesto za jesti tiramisu u Rimu i ja bar dva puta tjedno dobijem sliku iz tog mjesta kako netko jede tiramisu po mojoj preporuci! To mi je preslatko, bude mi jako drago. Shvatim da sav taj trud koji ulažem ipak netko vidi, da ima nekog smisla i da nekome može pomoći.

Taj content je nekad teško raditi jer oduzima jako puno vremena uz sve druge poslove koje radim. Kad mi netko kaže - zašto češće ne objavljuješ - zato što jednostavno nije moguće.

Nisam onaj profil koji stavi neku lijepu sliku, bez ikakvog opisa, to su oni "aesthetic" profili. Meni bude žao što ja to nisam, nekad! Dosta ide truda u istraživanje i pronalazak pravih informacija, pogotovo recimo kad se radi o vizama, rent-a-car i letovi.

Što se tiče kratkih putovanja, najveći favorit kojem se vraćam svake godine je Kranjska gora. Tamo ako odeš na 3-4 dana možeš ići na toliko izleta - svaki put kad odem nađem nešto novo. Jezera - Bohinj, Bled, jezero Jasna - na sva tri jezera se možeš kupati. Kampovi koji imaju od 4 do 5 zvjezdica. Bili smo prvi put u životu na kampiranju. Ja sam se malo bojala tog kampiranja a ti kampovi su čišći nego neki hoteli gdje sam ja bila.

Zatim ima jako puno pješačkih staza, i za početnike i za jače planinare, do nekih slapova, npr. slap Peričnik. Zadnji slap koji sam objavila prije nekih dva mjeseca je slap Šumik. Za Kranjsku goru imam toliko preporuka na profilu - valjda svako drvo znam. Područje Soče mi je isto super, možda više za neke avanturiste, kajak i to. Ima najljepšu boju rijeke, tako da si misliš da je to sigurno photoshop.

Kranjska gora je na samoj granici s Italijom - u blizini se nalazi mjesto gdje mislim da svatko iz Hrvatske treba otići - 2.5 sata od Zagreba je Lago di Fusine. Kad god da dođeš, to je toliko savršen prizor, jer iza njih se pruža Mangart, to je jedna od najljepših planina. tamo sam napravila jednu od svojih najdražih slika na profilu ikad. Prvo jezero je pogodno za obitelji s djecom, do drugog moraš malo ići uzbrdo ali stvarno ništa strašno.

Baranja je top ideja, pogotovo za proljeće i jesen, kada rodi grožđe. Ono što me tamo jako iznenadilo... Ogromne su porcije! Ja sam bila osupnuta. Naručila sam šarana, očekivala sam filet šarana, ja sam dobila ribu, pola mene je bila ta riba i mene je to šokiralo. Kopački rit, Kneževi vinogradi, Ulica izgubljenog vremena, fora mi je kako čuvaju svoju tradiciju.

Super mi je prolaziti po vinarijama. Josić, najpopularnija vinarija, ali ima i puno ovih manjih. Zatim, Na putu do Baranje možeš stati u park prirode Papuk. To mi je prekrasno mjesto.

Na mom profilu u Naglascima su preporuke za Baranju kojih se sad možda nisam sjetila.

Vidjela sam u jednom članku da si spomenula da ne bi išla u zemlje gdje je hladno - jer si zimogrozna i zemlje gdje se ne poštuju ženska prava. Htjela sam te pitati za ovaj dio vezano za ženska prava.

Ja sam jako osjetljiva na zemlje gdje se ne poštuju ženska prava - ne mogu se zamisliti da idem npr. u Afganistan. Ja ne želim ići tamo, slikati se s njima, davati svoje novce, podržavati njihovu ekonomiju na taj način, dok žene tamo ne smiju ići u školu, zamotane su i ne znam koliko dnevno ih je ubijeno. Ja se jednostavno toga grozim. Zna se da im u Afganistanu život jedne žene znači manje nego pijesak.

U koje zemlje si možda htjela ići, a zbog nekih etičkih razloga si odlučila da nećeš ići?

Na primer, Indija me muči već godinama, to ću biti iskrena, ne mogu se nikako odlučiti želim li ići tamo ili ne. Kad čujem da je njih 10 silovalo dijete... Znam da njih ima tamo mali milijun i da se ne može generalizirati, ali to nije jedan slučaj, svako malo čitam nešto slično.

Znam da neke žene koje su bile tamo su rekle da ne bi išle same, bez muškaraca. Znam da ima cura koji idu same i to poštujem, svaka čast na svemu. Treba li mi baš ta Indija u životu? Često razmišljam o tome kako svi kažu da pravi putnik nije pravi putnik ako nije bio u Indiji, da je to nešto što nećeš vidjeti nigdje drugdje i da te to skroz promjeni. Čak pogled na vlastiti život - da nakon toga drugačije gledaš na sve u životu, na odnose, na politiku, na svoj posao, na sve. Sad ne znam jesam li spremna na to, prijeći preko toga, ostati hladna i odmaknuti se da bih mogla ići tamo.

Kad ideš na neku destinaciju koja je kulturološki jako drugačija je li ti bilo teško prihvatiti neku drugačiju kulturu i poštivati?

Ono što ja svima kažem kada krenu putovati je da kada dođeš na aerodrom, pogotovo kad sletiš, trebaš si staviti u glavu: ja više nisam doma. I ono što je kod mene doma ok, normalno, to možda nije ovdje. Bilo što se tiče hrane, zdravlja, čistoće, obrazovanja, odnosa, ljubaznosti i sličnih stvari.

Što se tiče nekih neugodnih iskustva, ja se stvarno ne mogu sjetiti da sam imala negdje neka neugodna iskustva. Jedino gdje se nisam osjećala baš najbolje, gdje bih se vratila ponovno jedino s nekim muškarcem u svom društvu je Maroko. Oni jako rade na tome da postanu nova destinacija za turiste, ali tamo jednostavno kad sam šetala, nisam se osjećala 100% dobro. Bila sam s prijateljicom.

Bilo je svakakvih dobacivanja, naguravanja, a njihovi gradovi, to je sve labirint ulica i tamo Google Maps ne radi, to je sve nešto polu-podzemno. Njima je cilj da se izgubiš i nadaju se da ćeš im platiti da te dovedu do tvog hotela.

Osjećaš se loše nekako po pogledima, ili kad neki taksisti nisu htjeli ni razgovarati s nama zato što smo žene. Čak i u nekim dućanima, kao da sam zrak, kao da nitko ne stoji tu gdje sam ja. To mi je recimo bilo... Malo bih rekla šok, ali ne bih ja nikome rekla nemoj ići u Maroko. Ne, samo budi spremna na to. Možda tebi bude i bolje, ovo je čisto neko moje iskustvo.

Mislim da te zapravo putovanja izgrade kao osobu da se naučiš prilagoditi i da naučiš poštovati drugačije. Mislim da to je jedna od prednosti koje ti putovanje daje.

“

...samo pokušati da te anksioznost ne zakuca, da si zbog toga doma i da ti ne uništi neke planove koje imaš za sebe. Ja si uvijek mislim kad ću imati 80-90 godina, hoću li se sjećati kako mi je bilo dobro u tom Rimu, Vijetnamu, ili hoću li se sjećati imala sam panični napad 1. 2. 2024.?

”

Koji su ti najneobičniji i zanimljivi smještaji u kojima si bila?

Bio je jedan smještaj kad smo bili na roadtripu po Americi, ja sam tad bila naivna i došla sam na Booking i uzela nešto što je bilo najjeftinije. To je bila neka takva pustinja u Americi (Joshua tree), frajer nas s puškom dočeka, "ovdje ima jako puno kojota, nemojte se bojati". Mi smo došli po noći, zavijaju kojoti beskonačno. Ujutro se probudimo, oko nas ništa - mi i pustinja. To je bilo iskustvo.

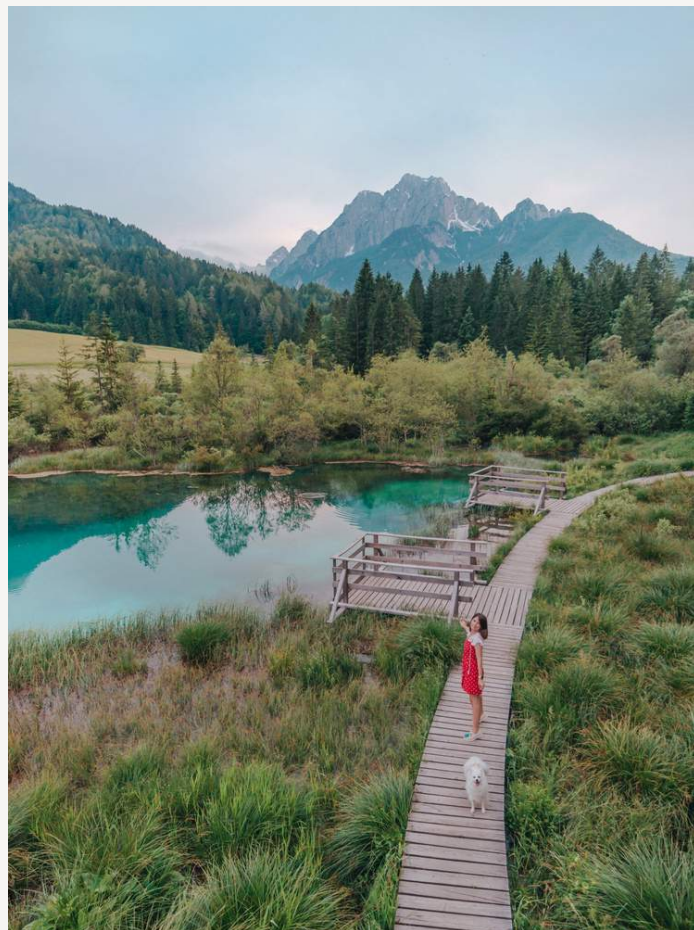
Na Filipinima - bili smo 5 dana bez interneta, bez struje - spavali smo u šatoru, svaki dan na nekom drugom pješčanom otoku. Sad kad to izgovorim naglas, anksioznost me uhvati. Jedan helikopter ne može doći ovdje, predaleko je, avion ne može sletjeti ovdje. Brodu bi trebalo nekih 6-7 sati. Jeli smo što smo taj dan ulovili. Bilo je pitke vode na brodu, oni su se brinuli o takvim stvarima. Bilo je stvarno prekrasno, baš posebno. Ako imaš hrabrosti za tako nešto, stvarno se isplati otići. Bila su 2 broda - na svakom brodu od 8-10 ljudi. Bilo je jedno dijete od 2 godine. Ne znam otkud starcima hrabrost.

Vezano za anksioznost - ja imam problema s anksioznosti i kad smo bili u Rimu, me dosta hvatala anksioznost. Imaš li neke savjete i koja su tvoja iskustva s anksioznosti na putovanjima?

Mene je i dan danas dosta strah leta avionom i još uvijek uspijevam da mi to ne utječe toliko na život. Ja sam pronašla neke stvari koje mi odgovaraju - imam noise cancelling slušalice i pustim si određenu muziku pri polijetanju. Pijem magnezij glicinat i vitamin D. Naći nekako balans što se tiče vitamina i minerala. Mislim da svakome nešto funkcionira i da je dosta individualno. Znam da je sve više i više ljudi anksiozno.

Mislim da je samo bitno da nas to ne ograničava u životu i da ne sjedimo doma zato što se bojimo. Gledaj, panični napad u Rimu, u Vijetnamu, gdje god prođe.

Ja mislim da kad dođeš doma će ti biti drago da si otišla, da si vidjela, da si doživjela. Mislim da mi je to draže nego da doma sjedim na kauču i mislim si "zašto nisam otišla".

Od stvari koje pomažu, Ja bih rekla meditacija, razgovor s nekim u koga stvarno imaš povjerenje. Ne osoba koja će ti reći: "a kaj se živciraš", nego netko tko stvarno razumije, "gle, nisam dobro i danas ću biti u sobi".

Meni recimo pomaže izaći među ljude nešto raditi, iako sam introvert, samo da ne sjedim recimo u sobi. Treba pronaći nešto što ti odgovara. I samo pokušati da te ne zakuca, da si zbog toga doma i da ti ne uništi neke planove koje imaš za sebe.

Ja si uvijek mislim kad ću imati 80-90 godina, hoću li se sjećati kako mi je bilo dobro u tom Rimu, Vijetnamu, ili hoću li se sjećati imala sam panični napad 1. 2. 2024.?

Ja mislim da nas to jača. I nagradi se - reci si: "bravo Sandra, bravo Annie, svaka čast! Evo uspjela si otići, nije te slomilo".

Razgovor o mentalnom zdravlju je još tabu, ali više nije toliko. Treba otvoreno reći: "E gledaj, ja stvarno nisam bila dobro. Idem na psihoterapiju." Sve je bolje nego živjeti u patnji. Dopusti si pomoć i dopusti si da ti netko pomogne.

Mihaela se bavi fotografijom hrane i snimanjem recepata u sklopu kitchen studija - [Studio Kotluša](#) - kojeg je osnovala zajedno sa svojim partnerom. Pričale smo o otkazu koju je doveo do otvaranja vlastitog biznisa i kakav je osjećaj raditi za sebe. Volim [njene vlogove na TikToku](#), kako su uredili studio i koliko ljubavi daje u ono što radi. Jako me veseli vidjeti Mihaelu kako radi ono što voli i jako je inspirirajuće pričati s nekim tko baš voli svoj posao.

A woman with red hair, glasses, and a white t-shirt under pink overalls is smiling while holding a slice of watermelon topped with berries. She is in a kitchen with a green wall, wooden shelves, and various kitchen items. In the foreground, there are bowls of fruit and a watermelon slice on a plate.

MIHAELA VARGAŠEVIĆ

Kako bi ti opisala što je [Studio Kotluša](#), nekome tko te ne prati ili tko možda ne zna? Čime se bavite?

Mi smo mali kitchen studio, ovdje smo u centru Zagreba. Imamo prostor koji ima četiri kuhinje i sedam radnih jedinica. Prvenstveno se bavimo snimanjem recepata i fotografijom hrane. Ne nužno samo u studiju, radimo i po terenu, ali ajmo reći da smo fokusirani prema studiju. Zašto četiri kuhinje? Zato što smo dugo snimali u stanu i pokazalo se bitnim da imamo različite pozadine, da imamo što više različitih tanjura, pribora, apsolutno svega.

Imamo sedam radnih jedinica, koje stoje na sredini studija, ali su prilagodljive u smislu da ih možemo složiti kao stolove u školi ili po dužini. Ako imamo kulinarske radionice, složimo radne jedinice kako predavač želi. Netko želi da mu svi budu zajedno za istim stolom, a netko želi da se razdvoje sve radne jedinice. Pokazao se dosta velik interes za radionice kuhanja.

To znači food blogger ili kuhar zakupe prostor od vas pa drže svoje radionice?

Da, s tim da dosta i Vedran drži radionice. Imamo i manje team buildinge. To nije jako velik prostor, ima 35 kvadrata tog radnog dijela. Kad imamo team building, ljudima je tu više stalo do međusobnog druženja nego što im je bitno naučiti kuhati. Onda oni mogu doći, pomalo kuhati, otvoriti bocu vina i međusobno se družiti. Na takvoj radionici može biti do dvadesetak ljudi.

Kada je baš radionica da se uči kuhati, stavimo manji broj ljudi tako da to funkcionira u našem prostoru. Iako u zadnje vrijeme ima dosta interesa za puno veće skupine ljudi, ne bih mijenjala prostor, zadovoljna sam s ovim i dosta je teško naći poslovni prostor u Zagrebu.

Kad kažeš radne jedinice, to je otok s radnom pločom?

Radne jedinice smo radili po uzoru na Ikeine kuhinjske otoke, to nam je složio prijatelj koji je stolar. Svaka radna jedinica ispod radne ploče ima dvije police i svaku smo posložili s osnovnim priborom za rad. Svaka jedinica ima tavu, lonce različite veličine, mjerac, pribor, oklagija, ribež, sve ono što ti treba. S time da, ovisno o tome koja je radionica, dodajemo ili oduzimamo sve ono što ti treba ili ne treba za tu specifičnu radionicu.

Imamo četiri kuhinje, svaka ima svoju indukciju i svoju pećnicu. Znači imamo četiri pećnice, s time da su dvije dualne, znači da se šest jela može peći odjednom. Svaka radna jedinica još ima i prijenosnu indukciju. Bili smo na dosta radionica i prije nego što smo sami krenuli. Prošli smo dosta drugih prostora. Onda smo zapravo bili svjesni nedostataka tih prostora pa smo ih mogli poboljšati kod nas, tako da kod nas bude bolje.

Je li vam bilo zabavno pričati o tome i planirati kako će to biti kod vas?

Da, to nam je sad svima hit. Vedran je počeo raditi s nekim klijentom za pizza peći. Sad je to našoj ekipi postalo hit, pitaju kad ćemo paliti tu peć. Onda se skupimo, svatko donese neke sastojke, brašna uvijek imamo u studiju. Imamo kao neku našu internu radionicu, svi pečemo pizze i zezamo se uz bocu vina. Meni je to zapravo jako drago jer imamo mjesto gdje se možemo naći i podržiti i gdje je svima ugodno. Vrtimo se u tom nekom krugu ljudi koji svi vole jesti i kuhati. Možda im je čak malo previše ugodno kod nas i onda ne žele ići doma hahah.

Što ti najviše voliš u vezi svog posla sada i što te veseli u vezi studija?

Volim slobodu koju sam si, ajmo reći, kupila odlaskom s prošlog radnog mjesta. To znači da većinom mogu raditi kad ja hoću. Ako mi snimamo neki video, to može biti s petka na subotu, može biti nedjeljom poslijepodne, može biti srijedom ujutro. To kreiranje vremena kad ja želim raditi a ne da moram biti kreativna npr. od 9 ujutro do podne jer to jednostavno ne ide silom.

Zapravo sam se preporodila s tom slobodom kreiranja svog vremena. To mi se pokazalo kao najbolja stvar u svemu tome. To je nešto što mi je falilo svih tih godina kad sam bila primorana sjediti u uredu od osam do četiri. Još se uvijek zapravo navikavam na to, čovjek vrlo brzo uđe u tu neku kolotečinu. Sad se trudim da kad uzmemo slobodan dan, da stvarno bude slobodan dan. Iako ga iskoristim za snimanje onda nekih svojih stvari, ali opet u tom guštam, onda to ni ne smatram poslom. To je isto zapravo velika stvar. Volim snimati i volim kuhati i onda nemam osjećaj da radim, ne osjećam se kao da sam ja odradila 8 sati, jer sam guštala u tome pa mi nema tu težinu odradjenog posla. Više se osjećam kao da smo nešto novo naučili, napravili, stvorili. To mi je glavna razlika.

Čini li ti se da nekad, s obzirom na to da je teško postaviti granice, zato što je nešto što stvarno voliš, da se onda jako puno predaš u to i da nekad ne znaš stati?

Da, često mi se to dogodi. Samo godinu i pol je tek prošlo takvog načina rada i života i kad se sjetim uređivanja tog prostora i tih početaka, mene je satralo. Znači ja sam na trenutke bila toliko umorna da doslovno nisam znala kako se zovem.

Ali ne bih to mijenjala čak i ako sam sad opekla na nekim stvarima, u smislu tog pretjeranog rada, znala sam pod temperaturom raditi kako bih ispoštovala rokove klijenata i to. Opet sam nekako bila ispunjena na kraju toga. Sve je to nekako bilo za mene, za nas, za taj naš studio, nije bilo za nekog drugog. To mi je već veliki plus.

Od ove godine sam si zadala da kad je slobodan dan, bude slobodan dan, to se trudim ispoštovati, ali teško je, povući granicu i reći "sad stvarno malo trebalo usporiti" ili "nemoj uzeti taj posao". Kad ovisiš samo o sebi uvijek si nekako misliš, možda će mi kasniti s plaćanjem za ovaj posao, imam najam za ovo, imam kredit. Onda možda bolje da uzmemo i taj dodatni posao, pa se malo stisnemo, pa više odradimo. Učim balansirati. Kažu da je prva godina najteža, sad ne znam, vidjet ćemo kakva će biti sljedeća. Je možda najteža, ali nekako je i najljepša.

Koje ti je najljepša uspomena iz te prve godine, početka studija?

Imam ih zapravo hrpu. Mi smo u osmom mjesecu 2022. uzeli prostor u najam. I opremali smo ga četiri mjeseca, radeći to uz druge poslove. Tada smo radili paralelno opremanje s poslom, jer ako ja sad pustim posao koji mi je primanje, ovdje imam najam koji moram platiti, a posao mi još uvijek ništa financijski ne donosi. To mi je bio najteži period jer je zahtijevalo kreativnost da u Studiju posložiš sve kako želiš da bude dok imaš i posao koji moraš raditi.

Pamtim period kad smo slagali te kuhinje, bili smo na podu tamo, znaš onaj osjećaj kad se tek preseliš negdje. U tom trenutku mi je umro stari pas, pa smo uzeli novog psa. Onda ta mala debela buhtla koja trči tamo uokolo i ja si mislim, kako će to sve skupa izgledati kad će nam ljudi početi dolaziti a ona je tako mala i mota se onuda. Na kraju se to tako odigralo jedno za drugim, da pamtim baš samo neke super trenutke.

Dobili smo neke dobre poslove s turističkim zajednicama prošle godine, pa smo zapravo jako puno putovali. Radili smo na otoku Braču u Supetru s devet restorana i OPGova. To mi je super sjećanje, bio je 5. mjesec i još nije bilo puno ljudi i turista. Bili smo praktički solo, gdje god dođeš u restoran samo smo mi, tamo smo ih snimali kako rade i fotkali. Onda smo na jesen dobili, posao u Slavonskoj županiji. Prošli smo cijelu Slavoniju, uzduž i poprijeko: OPGovi, vinarije, rančevi, konji, životinje...

Bili smo strašno umorni, jer je za sve uvijek bilo malo vremena. I morali smo se vraćati za Zagreb zbog poslova koji su bili ovdje i onda opet za Slavoniju. Ali baš pamtim da smo bili jako opušteni, nije bilo nekog da stoji nad tobom i govori, moraš ovo, moraš ono. Dobili smo slobodu što se tiče vremenskog roka, u kojem to mora biti odrađeno, pa smo si sami kreirali kad, što, kako i baš mi je bilo ispunjavajuće. Baš sam tu prošlu godinu zatvorila jako sretna sa svim tim iskustvima.

Vidi se po tvojim videima razlika kad si bila na svom poslu od osam do četiri i sad.

Mislim da se to ne može sakriti. Ja se osjećam puno bolje i mislim da se to automatski vidi na van, htio to čovjek ili ne.

“Veći dio svog života, zapravo radiš i tužno je provesti život radeći nešto što ne voliš. To zapravo nisam mogla ni osvijestiti dok nisam krenula raditi ono što volim. Ja ne znam tko bi me više zatvorio u ured. Baš treba nekad zažmiriti i skočiti.”

A kako ste došli na tu ideju? Kako je krenulo? Znam da je tvoj muž food blogger i da se dugo s tim bavio, a kako ste došli na ideju da to radite zajedno i da to pretvorite baš u studio?

Mi smo zapravo godinama, dok sam ja bila na starom poslu, radili zajedno, ali radili smo to doma. Znači, poslove fotografije i snimanja videa za recepte ili hranu koje je on dobio kroz neke njegove suradnje.

Prvo smo snimali u starom stanu gdje smo bili podstanari, onda kasnije u ovom stanu koji smo kupili, ali jako si ograničen tim prostorom, kad je prostor gdje živiš i pripremaš si hranu svaki dan, tamo imaš svoje namirnice i sav pribor. Sve bi micali, slagali bi kao neke polu-setove za snimanje recepata i hrane. To je bilo jako problematično jer je nama kuhinja jako mala, pa ne možeš postaviti rasvjetu, pa ono, tisuću stvari. Ali prilagodiš se opet i uspiješ se snaći.

Onda je kod mene na poslu krenula ta situacija sa sistematizacijom i dijeljenjem otkaza, spomenuli su neku otpremninu. Mogla sam kad završi taj posao ići tražiti neki drugi posao ili uzeti tu otpremninu, koja nije bila nešto velika, ali u tom trenutku mogla je pokriti neke stvari koje smo planirali. Još ako uzmem potpore za samozapošljavanje, tu bi već mogli složiti neku priču.

Bilo me baš strah. Navikneš se na taj sustav, koliko god je gadan, 10. u mjesecu ti je plaća. Meni je Vedran rekao: "Uvijek možeš otići raditi za nekog. To je nešto što većina ljudi, na kraju krajeva i radi.

Ali ako se sad ne odvažiš, nećeš biti mlađa - ne u lošem smislu, nego hoćeš li radije sad ili kasnije otvoriti svoju firmu i pokušati nešto svoje". S tim da je i njemu u tom trenutku na poslu postalo malo previše, radio je na drugom kraju grada i gubio po dva i pol ili tri sata u vožnji što je jako puno kad gledaš da je to svaki dan. Pa smo mi tako sjeli, pričali, sastavljali neke naše troškovnike i računali.

Zaključili smo da trebamo probati. U najgorem slučaju bi to sve propalo, ali to nije baš bila realna opcija. Jer on je imao neke uhodane klijente, s kojima je radio godinama.

I onda smo se stvarno bacili u to. S tim da sam ja puno veći paničar od njega. On je dosta flegma, što se apsolutno svega tiče, totalno smo različiti. I sad u nekim trenutcima, ja čupam kosu a on kaže: "Pa je li se uvijek dosad posložilo, trebaš se malo više opustiti i vjerovati životu." Ja se još uvijek učim tome. Nisam dobra s tim, ali korak po korak. Evo pokazalo se stvarno dobro. Bez obzira na moju paniku.

Koji je posao koji si ti radila pri ono s čim si se bavila? Koliko dugo si bila tamo?

Radila sam preko 6 godina kao referent u ljudskim resursima. Znači, u principu sam se bavila godišnjim odmorima, plaćenim dopustima, svim onim što je vezano za radnike, od trenutka zapošljavanja, do otkaza, pisanja ugovora, zapravo puno neke papirologije.

Ja sam 2021. u prosincu saznala da kreće sistematizacija radnih mjesta što je značilo da će biti viška radne snage. Oni su išli po principu, mi najkasnije zaposleni smo bili prvi na listi za otpis. Nama su prvo rekli da ćemo svi do Uskrsa znati svoj status i jesmo li dobili otkaz. Čekala sam taj treći mjesec, ali nam nitko ništa nije govorio.

Mi nismo mogli doći do informacija što će biti s nama i to se razvuklo do 6. mjeseca. Najgore od svega je bilo što dok mi ne znamo svoj status, mi nemamo pravo na korištenje godišnjeg odmora jer nam je rečeno da ćemo dobiti otkaz. Zapravo su nas ostavili nekako da visimo u zraku, da moramo dolaziti na posao, pokazivati entuzijazam za rad, posao mora biti odrađen... A tebi ne da ti se ne da raditi; nego ti se ne da ništa. Želiš samo znati na čemu si i nastaviti sa životom, ili se maknuti, ili ostati.

Krajem 5. mjeseca 2022., još su se čekale neke njihove odluke i ja sam bila na rubu, napisala sam mail u kojem sam zamolila da, ako se već nalazim na tom nekom imaginarnom popisu radnika koji više ne trebali biti u radnom odnosu, neka mi se napiše koji je iznos moje otpremnine, što je s godišnjim odmorom i da sam spremna odmah potpisati prekid ugovora o radu bez budućih potraživanja prema njima - mislim da je to bila ključna rečenica. Onda su mi dali ugovor o otkazu. I to je bilo to, u šestom mjesecu sam bila slobodna. Samo šest mjeseci kasnije.

Čini li ti se da ti je cijeli taj period otežao ili olakšao da kreneš sa studijem ili s nečim svojim?

Ja bih samo rekla da je mene taj period užasno iscrpio. Nisam baš mogla previše čisto razmišljati o tome što ću dalje. Do trenutka dok ja nisam znala da je to gotova priča, nisam imala snage da bih razmišljala o budućnosti. Sad s odmakom, mogu možda reći da me potaknulo. Da si ne dozvolim više da se nađem u takvom radnom okruženju. Baš mi je bilo teško tamo raditi. Možda mi je to dalo vjetar u leđa, ili nogom u guzicu, nešto što ti treba da se pokreneš, da se sabereš.

Što bi preporučila nekome tko voli sigurnost ili se malo boji te neke nestabilne strane poduzetništva a želi probati otvoriti nešto svoje?

Treba učiti na mom primjeru. Ja sam bila u Gradskoj službi gdje se kao "ne može dobiti otkaz". Znači može, zapravo ne postoji apsolutna sigurnost što se tiče poslova. Jedna misao i nit vodilja je da trebaš naći nešto što te čini sretnom. Na kraju krajeva taj posao ti oduzima veći dio dana. Veći dio tvog života, zapravo radiš i tužno je provesti život radeći nešto što ne voliš. To zapravo nisam mogla ni osvijestiti dok nisam krenula raditi ono što volim. Ja ne znam tko bi me više zatvorio u ured. Baš treba nekad zažmiriti i skočiti.

Za kraj, koji su neki restorani ili street food mjesta u Zagrebu koja voliš?

Ja jako volim Eggspress. To mi je već godinama najdraže mjesto gdje ću sve ljude poslati na brunch. Od nekih restorana za ručak, SOI Fusion. Otkad su se otvorili, oni su mi jako drago mjesto. I mi u Dubravi imamo restoran Rustica, za one koji vole hrvatsku hranu, roštilj, meso i to, jako su pristupačni, a stvarno je vrhunski okus jela.

Koji su ti dragi kafići u Zagrebu?

Od kafića volim sve Cogito kafiće. U Chia Cup sam probala sjesti već 10 puta, jer su blizu Studija, ali nisam nikad uspjela uloviti mjesto. Monocycle kod Džamije mi je drago mjesto i Luta, jako je lijepo.

KRALJIČIN ZDENAC

Ako sretnem jako stare ljude na stazi (po mogućnosti da si potpomažu sa štapovima), to je odličan znak i znam da tu stazu mogu savladati i ja.

Što se tiče mojih fizičkih sposobnosti - ako sretnem jako stare ljude na stazi (po mogućnosti da si potpomažu sa štapovima), to je odličan znak i znam da tu stazu mogu savladati i ja. Ako je tebi, kao i meni, tjelesni snižavao prosjek ocjena sve od osnovne pa do srednje škole, ovo su dobre vijesti za tebe.

Ova staza o kojoj pišem je super za nas, pogotovo ako se želimo malo maknuti iz grada i čuti cvrkut ptica + prošetati se za svoje mentalno zdravlje. Staza do Kraljičinog zdenca (ili staza broj 13) počinje kod restorana Šestinski Lagvić.

Tamo ima nešto mjesta za parking, a osim toga možeš se parkirati i s jedne strane uz cestu koja vodi do Lagvića.

Često zna biti gužva jer je ovo dosta popularna staza pa probaj doći nešto ranije da uhvatiš parkirno mjesto ako ideš tijekom lijepog vremena.

Ovu šetnicu je izgradio grof Kulmer za šetnje njegove supruge Elvire. Ovaj fun fact mi se baš svidio i to mi je bila jako simpatična ideja, da je izgradio šetnicu za svoju ženu. Roko gdje je moja šetnica hehe?

Uglavnom, staza je dugačka nekih 3.5 kilometara u jednom smjeru (do Kraljičinog zdenca) i zatim se trebaš vratiti istim putem. U jednom smjeru je potrebno nekih sat i 10 minuta, znači sve skupa oko 2 i pol sata.

Restoran Kraljičin zdenac ne radi trenutno tako da si uzmi nešto za prigristi ako planiraš napraviti pauzu na pola puta. Terasa oko Kraljičinog zdenca je jako lijepa za napraviti pauzu i malo odmoriti prije nego kreneš natrag.

Razlog zašto sam htjela ubaciti i neke šetnice u Zagreb na

dlanu je što se često sjetim - pa mogla bih otići na Sljeme, zašto ne idem na Sljeme češće, i realno stvarno bih mogla ali imam nekakav inicijalni otpor.

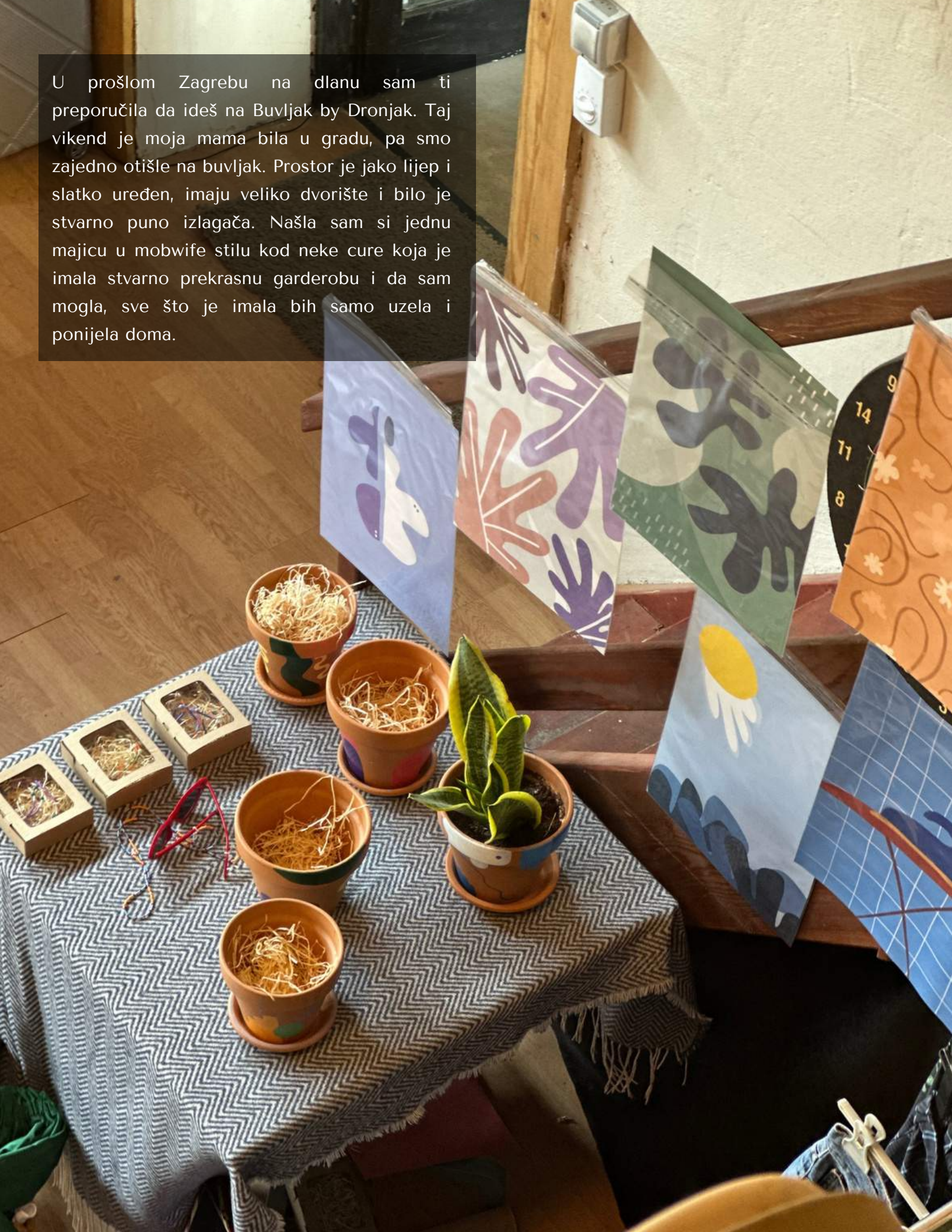
Ako se i ti tako osjećaš možda bi te ova kratka šetnica mogla motivirati jer stvarno ne traje dugo a ako odeš na šetnicu 2.5 sata umjesto da binge-aš Love is blind na Netflixu (svaka sličnost sa stvarnim osobama i događajima je slučajna), vjeruj mi da ćeš se osjećati puno bolje i psihički i fizički. ♦

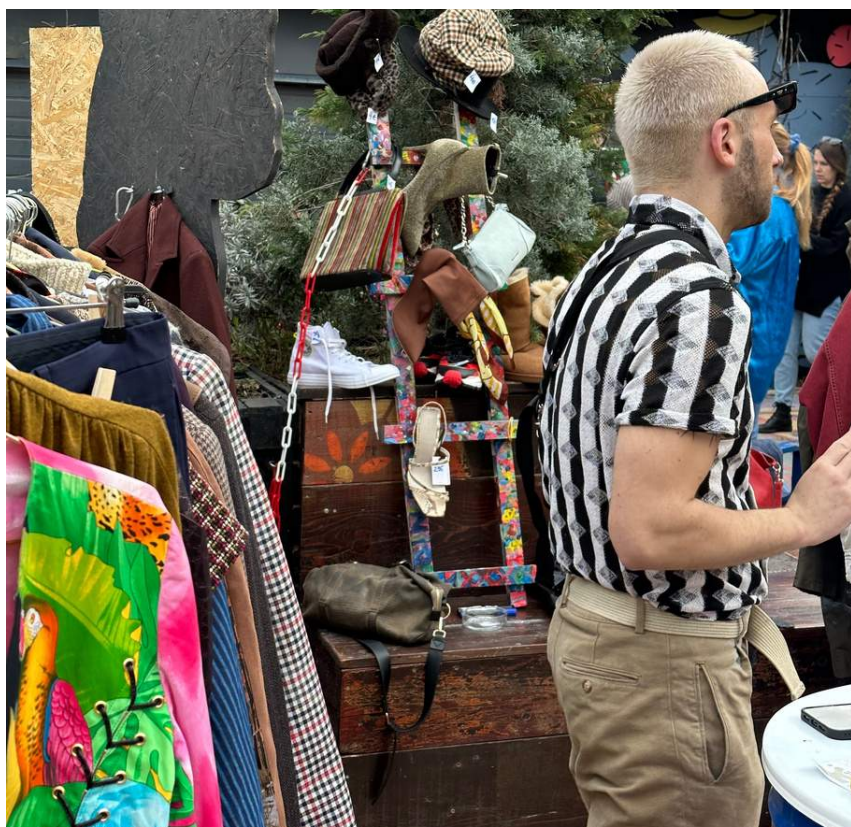

KAKO JE BILO NA BUVLJAKU

U prošlom Zagrebu na dlanu sam ti preporučila da ideš na Buvljak by Dronjak. Taj vikend je moja mama bila u gradu, pa smo zajedno otišle na buvljak. Prostor je jako lijep i slatko uređen, imaju veliko dvorište i bilo je stvarno puno izlagača. Našla sam si jednu majicu u mobwife stilu kod neke cure koja je imala stvarno prekrasnu garderobu i da sam mogla, sve što je imala bih samo uzela i ponijela doma.

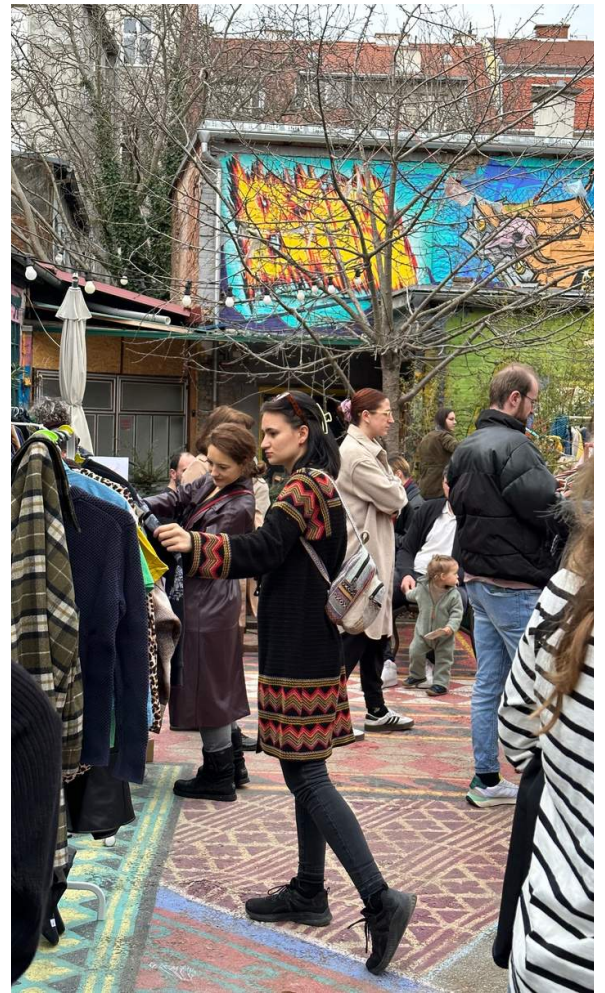

Osim second hand robe, bilo je i malih brendova koji su ponijeli svoje proizvode. Između ostalih bio je i studio runolist o čijim neseserima sam pisala u jednom od prošlih Zagreba na dlanu. Obožavam njihove nesesere, još prošle godine sam jedan kupila sebi i dva za poklon <3

Volim buvljake jer je lijep način da si kupim jeftiniju robu a i definitivno je ekološki prihvatljivije od brze mode. Osim toga, na buvljacima (iako ima dosta robe iz H&M-a, Zare) znaju biti vintage komadi od naših baka i mama koji su puno kvalitetniji i vjerujem da će imati puno duži životni vijek nego bilo što što sad kupimo u popularnim dućanima. Ako imaš prilike, svakako ti preporučujem da posjetiš neki buvljak i da se baciš u potragu za kvalitetnijim komadima. Osim toga, traženje robe koja ti se sviđa i još je uz to tvoja veličina je kao mali scavenger hunt i dosta je zabavno i razveseliš se kad nađeš nešto što baš tebi odgovara - osjećaš se kao da je taj komad odjeće čekao baš tebe.

Slično se osjećam i za dekoraciju doma - možeš sve te stvari kupiti u Jysku, Pepcu ili bilo gdje drugdje, ali je jako lijepo imati neki predmet koji samo dio svog životnog vijeka živi kod tebe u stanu. Taj predmet je prije tebe imao još neki život, kod nekog drugog i to mu daje neku posebnu čar, bar po mom mišljenju.

AUGUSTO KAFIĆ

NOVI KAFIĆ ZA FINU KAVU NA ZAPADU GRADA

Nikad dosta fine kave i lijepo uređenih kafića. Nekako mi je lijepo uzeti laptop i otići negdje van stana, u neko mjesto koje je lijepo uređeno, gdje se čuje žamor ljudi i osjeti se miris fine kave u pozadini. Mene jako inspirira promjena pozadine i nekako mi daje svježju perspektivu kad sam u novom prostoru u kojem mi je ugodno. Blizu Doma sportova se otvorio novi kafić Augusto, po uzoru na originalni Augusto u Rovinju.

Smjestio se u malom prostoru na adresi [Metalčeva ulica 1](#), s tek nekoliko stolova unutra i nešto više stolova vani na terasi. Kava im je super, a osim kave imaju i neke zalogaje koje još nisam probala. Veselim se isprobati nešto od slatkih stvari, koje su, čini mi se, rolice po uzoru na skandinavsku Fika pauzu.

ESPRESSO

AMERICANO

MACCHIATO

CAPPUCCINO

ESPRESSO TONIC

COLD BREW

FILTER COFFEE

MATCHA LATTE

FRESH JUICES

ORGANIC PANINI

Prostor je pun lijepih detalja i baš je nekako ugodno, već vidim da ću posjetiti Augusto opet nekad subotama ujutro.

Radno vrijeme im je od 8-18 od ponedjeljka do subote, dok nedjeljom rade od 10-16. Ako se nađeš u blizini Doma sportova tijekom tog vremena, svrati na neku finu kavu ili nešto za prigristi :)

stari klasici koje ne zaboravljamo

Breadclub ima novi tiramisu tart koji mi se svidio, ali i dalje je favorit
cruffin pistacija koji je moja prva pekarska ljubav <3

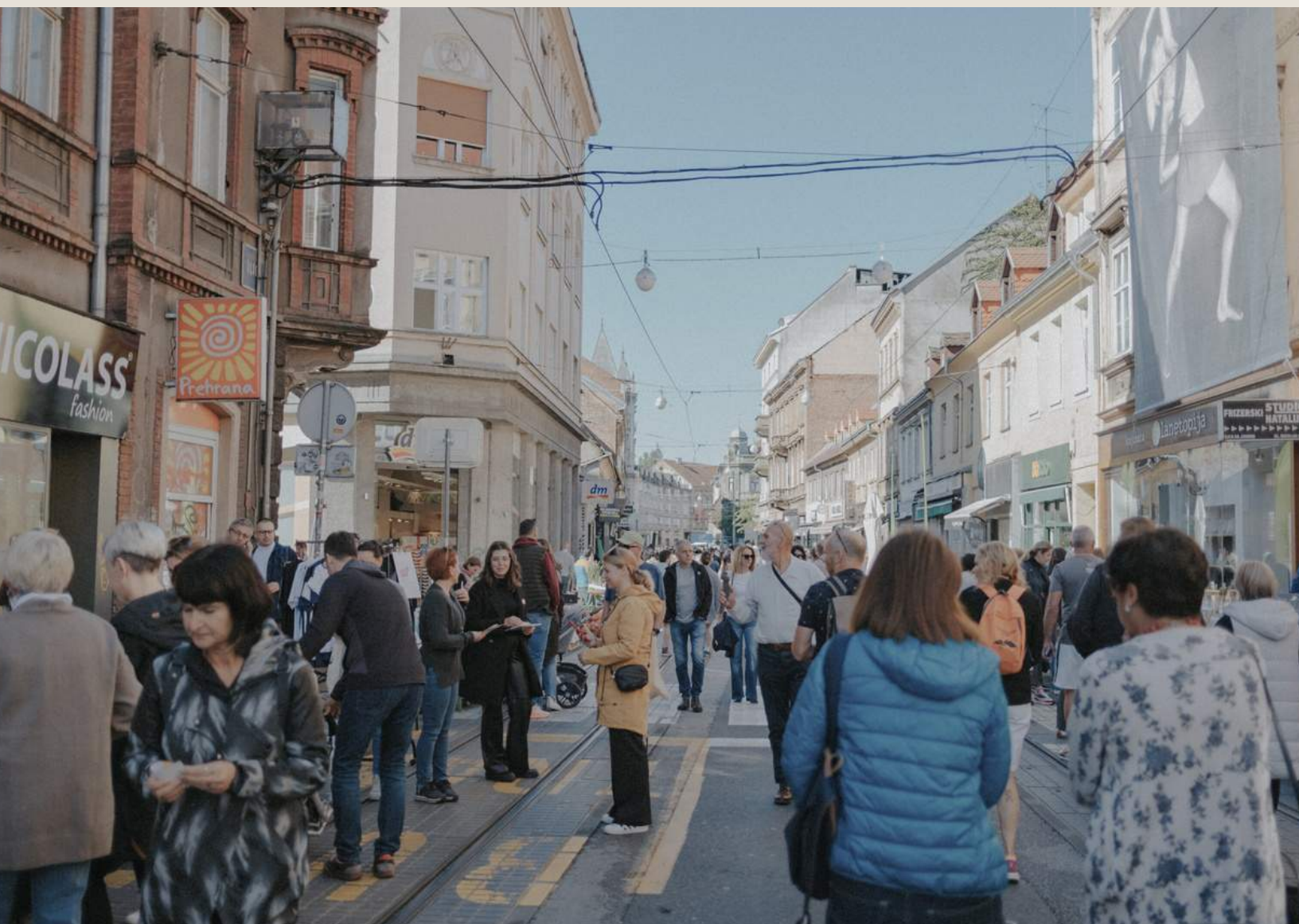

MJESEC PRED NAMA

DOGAĐANJA KOJA ĆE OBILJEŽITI
OŽUJAK

2024 OŽUJAK

PON	UTO	SRI	ČET	PET	SUB	NED
				1	2	3
4	5	6	7	8 KONCERT DUHAČKOG ORKESTRA MUZIČKE AKADEMIJE	9 ZADNJI DAN IZLOŽBE "MENTALNE SLIKE"	10 FILM BOBI WINE: NARODNI PREDSJEDNIK
11	12	13	14	15 FILM GREY GARDENS	16 ZADNJI DAN IZLOŽBE "FAKEROSPE CTIVE"	17
18	19	20 KONCERT GUDAČKOG ORKESTRA MUZIČKE AKADEMIJE	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

ISPINTAJ SI OVAJ KALENDAR, ZAOKRUŽI DOGAĐAJE NA KOJE
ŽELIŠ IĆI I STAVI NA RADNI STOL KAO PODSJETNIK <3

KONCERT DUHAČKOG ORKESTRA MUZIČKE AKADEMIJE

GDJE? Koncertna Dvorana Blagoje Bersa

KAD? petak 8.3. od 19-20:30h

CIJENA? slobodan ulaz

[Link na Facebook event](#)

Opis s Facebook eventa:

Ulaz slobodan

PROGRAM

1. Vigo Kovačić: Duhoviti duh duhačkog
orkestra

dirigent: Martin Pleše

2. Richard Strauss: Feierlicher Einzug der
Ritter des Johanniterordens

dirigent: Borjan Oliver

3. Davorin Kempf: Koral i Alleluia za orgulje i
puhače

dirigent: Pavao Mašić

4. Aaron Copland: Emblems i Fanfare for the
Common Man

dirigence: Nika Kožar i Marija Anđela
Biondić

MIRAN ŠABIĆ I MENTALNE SLIKE I 22.2. - 9.3.2024.

GDJE? [Galerija Kranjčar](#)

KAD? do subote 9.3.

RADNO VRIJEME? radnim danom od 11 do 19 sati,
subotom od 11 do 14, nedjeljom je galerija zatvorena.

CIJENA? ulaz slobodan

[Link na događaj](#)

Kad sam pročitala ovaj opis, djelovao mi je baš zanimljivo a moram priznati da mi se svidjela i slika koju su priložili na linku gore. Definitivno planiram otići na ovu izložbu. Evo opis s linka:

Izložba afirmiranog zagrebačko-samoborskog umjetnika mlađe generacije Mirana Šabića u galeriji Kranjčar, predstaviti će zagrebačkoj publici novi ciklus slika ovog autora nastao od 2019. do 2024. godine u tehnici ulja na platnu i ulja na dasci. Premda je u javnosti poznat i cijenjen kao umjetnik izuzetne grafičke osobnosti, Šabić se već duže vremena izražava u slikarskim tehnikama proširujući na taj način svoja polja metijerskih interesa u drugi medij, čijim je zahtjevnostima vješto prilagodio svoj grafički prepoznatljiv izraz.

Ikonografski, Šabić nastavlja priču koja ga već duže vrijeme zaokuplja, a to je odnos pamćenja, percepcije i stvarnosti. Geneza te tematike kreće od prirode, odnosno od samih početaka naše evolucije i Šabićeve strasti prema biologiji i muzeološkim prezentacijama biljnih i životinjskih primjeraka tipičnih za prirodoslovne muzeje kraja 19. st. Šabić u seriji akvarela, koje potom prenosi na grafičke listove, evocira muzejske predmete botaničkog porijekla kako su bili prezentirani u ono vrijeme, potvrđujući svoju sklonost arhiviranju te fizičkom i mentalnom čuvanju muzejskih, ali i običnih svakodnevnih predmeta. To je jasno deklarirao svojom doktorskom dizertacijom Arhiviranje memorije - na granici života i smrti, obranjenom i prezentiranom na izložbi u Muzeju suvremene umjetnosti 2017. godine.

... Svojim slikama Šabić relativizira vrijeme i prostor hijerarhijski podređujući fizički mentalnom, odnosno propitujući da li je stvarnost doista stvarna.

Kustos - Mladen Lučić

Izložba ostaje otvorena do 9. ožujka 2024. godine, a može se razgledati radnim danom od 11 do 19 sati, subotom od 11 do 14, dok je nedjeljom galerija zatvorena.

DOGAĐANJA U ZAGREBU - OŽUJAK 2024

IZLOŽBA “FAKEROSPECTIVE”

GDJE? Kulturno informativni centar
(Preradovićeva 5)

KAD? do subote 16.3.

[Link na događaj](#)

Kad sam pročitala ovaj opis, djelovao mi je baš zanimljivo a moram priznati da mi se svidjela i slika koju su priložili na linku gore. Definitivno planiram otići na ovu izložbu. Evo opis s linka:

U utorak, 20. veljače u 19 sati u Galeriji na katu, u Kulturno informativnom centru (Preradovićeva 5) otvara se izložba Ivana Mucka aka Baby Sharka pod naslovom Fakerospective.

Autor će predstaviti psihodeličan prostorni postav koji se sastoji od niza digitalnih grafika, od kojih su neke generirane uz pomoć umjetne inteligencije.

U tom preobilju vizualnih senzacija mogu se pratiti niti autorovih društvenih komentara na temu novog svjetskog ekonomskog poretka, klimatskih promjena, kraja povijesti kakvu poznajemo itd., kriptičnih poruka, ali i čiste zabave.

Nekonvencionalan postav i obilje neobičnih materijala s kojima Mucko suočava gledatelje, predstavljaju jedinstven izložbeni događaj.

Izložba ostaje otvorena do subote, 16. ožujka 2024.

DOGAĐANJA U ZAGREBU -
OŽUJAK 2024

KONCERT GUDAČKOG ORKESTRA MUZIČKE AKADEMIJE

GDJE? Koncertna Dvorana Blagoje Bersa

KAD? srijeda 20.3. od 19-20:30h

CIJENA? slobodan ulaz

[Link na Facebook event](#)

Opis s Facebook eventa:

Ulaz slobodan

Program:

A. Corelli: Concerto grosso u F-duru, op. 6, br. 2

M. Kelemen: Preludij, aria i finale

G. Sollima: Violoncelles, vibrez za dva violončela i gudače

solisti: Luka Galuf i Lovre Tunuković, violončela

umjetnički voditelj: prof. art. Anđelko Krpan

F. Schubert: Misa za soliste, zbor i gudački orkestar u G-duru, D 167

Komorni zbor i solisti MA

dirigentica: prof. art. Jasenka Ostojić

FILM BOBI WINE: NARODNI PREDSJEDNIK

GDJE? Dokukino

KAD? nedjelja 10.3. 19-21h

CIJENA? 3 eura

[Link na opis filma](#)

Nisam još gledala ovaj film ali opis zvuči zanimljivo:

Bobi Wine, ugandski vođa opozicije, bivši saborski zastupnik i nacionalna glazbena zvijezda, u getima Kampale riskira vlastiti život te život svoje žene i djece u borbi protiv nemilosrdnog režima Yowerija Musevenija. U svojoj se borbi Wine koristi glazbom kako bi pokazao diktatorski režim, no mora se suprotstaviti i policiji i vojsci, koje ne prežu od nasilja i mučenja u uzaludnu pokušaju da zastraše i ušutkaju njega i njegove pristaše.

Redatelji filma prate Winea i njegovu ženu tijekom nekoliko godina dokumentirajući njegov uspon. Sve počinje 2014. s prosvjednim pjesmama protiv režima, da bi kulminiralo 2021. s Wineovom predsjedničkom kandidaturom. Rezultat je epska i uzbudljiva drama o moći, taštini i demokraciji.

Film prikazujemo u okviru ciklusa Ususret Oscarima u kojem donosimo tri dokumentarca nominirana za prestižnu nagradu Američke akademije filmskih umjetnosti i znanosti (uz Bobi Wine: Narodni predsjednik, Beskrajno sjećanje i 20 dana u Mariupolju), te dodatni naslov koji je ušao u uži izbor, nagrađivani film Apolonia, Apolonia.

FILM GREY GARDENS

GDJE? Dokukino

KAD? petak 15.3. 19-21h

CIJENA? 3 eura

[Link na opis filma](#)

Nisam još gledala ovaj film ali opis zvuči zanimljivo:

Epska tragikomedija braće Maysles upoznaje nas s Velikom i Malom Edie Bouvier, dvjema ekscentričnim rođakinjama Jackie Bouvier Kennedy Onassis koje žive u osami u East Hamptonu, u zapuštenom zdanju pod najezdom proždrljivih rakuna, okružene vlastitim portretima, plijesni, mačjom hranom i praznim ambalažama, te mnoštvom predmeta iz slavnije prošlosti.

Edie je strašno vezana za majku, ali je ujedno i mrzi, majka unižava Edie, ali je nikad nije pustila od sebe, obje misle da bi im bilo bolje jednoj bez druge no istovremeno su nerazdvojne. S onu stranu kasnije eksplozije reality TV-a dvije osiromašene bogatašice ventiliraju svoje grandiozne uspomene, nepresušne žalopojke za danima slave i neostvarenim snovima izvodeći bizaran svakodnevni performans za filmsku ekipu.

Osebjuna narav protagonistica onemogućava čisti opservacijski pristup koji je jedno od načela tzv. direktnog filma. One neprestano uvlače braću Maysles u svoj odnos, izvode za njih i traže da zauzmu stranu u njihovim vječnim i suludo zabavnim prepirkama. Rezultat je dekadentni komad u maniri Tennesseea Williamsa i Williama Faulknera uz natruhe Johna Watersa.

Grey Gardens je jedan od najcjenjenijih izdanaka direktnog filma — u pitanju je utjecajni stilski pokret koji se javio 1960-ih, pretežito vezan uz skupinu dokumentarista okupljenu oko tvrtke Roberta Drewa (Drew Associates: Richard Leacock, D. A. Pennebaker, Albert i David Maysles i dr.).

Uvodnu riječ u film održat će filmski kritičar Luka Ostojić.

HVALA TI ŠTO SI OVDJE I PODRŽAVAŠ MOJ RAD.

Javi mi što ti se najviše svidjelo od prijedloga,
uvijek volim čuti tvoje mišljenje.

Piši mi u odgovoru na ovaj mail, veselim se tvojim
porukama i komentarima! :)

